HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi care judecă în complet de cinci judecători)

22 aprilie 2026 *

„Concurență – Înțelegere – Abuz de poziție dominantă – Sectorul băuturilor energizante – Inspecție dispusă de Comisie – Articolul 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 – Continuarea inspecției în birourile Comisiei – Refuzul Comisiei de a rambursa o parte din costurile care rezultă din această inspecție – Noțiunea de «costuri suplimentare rezultate din simplul fapt al continuării unei inspecții în birourile Comisiei»”

În cauza T-682/24,

Red Bull GmbH, cu sediul în Fuschl am See (Austria),

Red Bull Franța SASU, cu sediul în Paris (Franța),

Red Bull Nederland BV, cu sediul în Soesterberg (Țările de Jos),

reprezentate de H. Wollmann, F. Urlesberger, J. Schindler, F. Dethmers și A. Visontai-Knor, avocați,

reclamante

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de T. Franchoo, M. Jakobs și I. Naglis, în calitate de agenți,

pârâtă,

TRIBUNALUL (Camera întâi care judecă în complet de cinci judecători),

compus din domnii E. Buttigieg, președinte, și J. Schwarcz, doamnele M. Kancheva (raportoare), și E. Tichy-Fisslberger și domnul F. Bestagno, judecători,

grefier: doamna S. Jund, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 20 ianuarie 2026,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: germana.

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamantele, Red Bull GmbH și filialele sale Red Bull France SASU și Red Bull Nederland BV, solicită anularea deciziei Comisiei Europene din 23 octombrie 2024 (cazul AT.40819), prin care aceasta din urmă a refuzat parțial rambursarea costurilor suplimentare pe care acestea consideră că le-au suportat ca urmare a continuării unei inspecții dispuse în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 și 102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167), în birourile Comisiei din Bruxelles (Belgia) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

2 RED Bull France SASU și Red Bull Nederland BV sunt filiale ale Red Bull GmbH. Aceste trei societăți fac parte din grupul Red Bull (denumit în continuare „Red Bull”) și își desfășoară activitatea în sectorul producției de băuturi energizante pe care ele le comercializează în Uniunea Europeană și în Spațiul Economic European (SEE) chiar sub marca ce reprezintă denumirea acestui grup.

Inspecția în litigiu

3 Prin decizia din 8 martie 2023, Comisia a dispus, în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003, o inspecție care a avut loc în perioada 20-24 martie 2023 în birourile reclamantelor de la Fuschl am See (Austria), de la Paris (Franța) și de la Amsterdam (Țările de Jos).

4 Cu ocazia reuniunii care a avut loc la 24 martie 2023 la Fuschl am See de încheiere a inspecției desfășurate în birourile reclamantelor, Comisia i-a informat pe reprezentanții Red Bull cu privire la continuarea inspecției în birourile sale din Bruxelles în vederea examinării documentelor [foto]copiate și a datelor suplimentare care urmau să fie furnizate ulterior de reclamante.

5 Inspecția a continuat în birourile Comisiei din Bruxelles în perioadele 14-20 iunie 2023 și 29 august-29 septembrie 2023.

Corespondența dintre părți dinaintea adoptării deciziei atacate

6 Prin scrisoarea din 25 ianuarie 2024, Comisia le-a informat pe reclamante cu privire la posibilitatea de a formula o cerere motivată de rambursare a costurilor suplimentare ocazionate de continuarea inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles. La scrisoare a fost anexat un document intitulat „Principii de rambursare a costurilor suplimentare în cazul continuării unei inspecții în birourile Comisiei”.

7 La 25 aprilie 2024, reclamantele au depus la Comisie o cerere de rambursare a costurilor suplimentare rezultate din continuarea inspecției în birourile acesteia din Bruxelles. Prin această cerere, reclamantele au solicitat rambursarea cheltuielilor de deplasare și de cazare ale angajaților și ale avocaților lor prezenți la Bruxelles, a diurnelor plătite acestor angajați, precum și a tuturor onorariilor avocaților lor, inclusiv a celor facturate de un al doilea cabinet de avocatură mandatat în plus pe lângă cabinetul austriac care le reprezenta în mod obișnuit.

8 Ulterior, a avut loc un schimb de corespondență importantă între reclamante și Comisie până la adoptarea deciziei atacate.

Decizia atacată

9 La 23 octombrie 2024, Comisia a adoptat decizia atacată.

10 În decizia atacată, Comisia mai întâi și-a făcut cunoscută poziția prin trimiteri la unele dintre scrisorile sale precedente, și anume că nu era obligată să ramburseze decât costurile suplimentare suportate de întreprinderea inspectată exclusiv ca urmare a continuării unei inspecții în birourile Comisiei, excluzând, așadar, costurile care ar fi fost oricum suportate dacă inspecția ar fi continuat în birourile acestei întreprinderi, cum ar fi onorariile avocațiale. Comisia a adăugat că această poziție era concordantă cu abordarea rezultând din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571, punctul 90).

11 În ceea ce privește îndeosebi onorariile avocațiale, Comisia a amintit, referindu-se la unele dintre scrisorile sale precedente, că, cu ocazia inspecției din martie 2023 realizate în birourile sale, Red Bull a recurs în permanență la avocați pentru a o asista, astfel încât onorariile avocațiale efectuate în cadrul continuării inspecției la Bruxelles nu trebuiau considerate costuri suplimentare rambursabile. Comisia a mai arătat că, în unele dintre scrisorile lor, reclamantele au admis chiar ele că, dacă inspecția ar fi continuat în birourile lor, ar fi recurs la avocați. În consecință, Comisia a decis să nu ramburseze onorariile avocațiale solicitate de Red Bull.

12 În sfârșit, în ceea ce privește celelalte costuri, Comisia a arătat că accepta să ramburseze toate cheltuielile solicitate, luând în considerare sumele comunicate de Red Bull în tabelul Excel anexat la una dintre scrisorile precedente ale acesteia.

Concluziile părților

13 Reclamantele solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la rambursarea integrală a cheltuielilor solicitate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

14 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantelor la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

15 Trebuie să se examineze, mai întâi, al doilea capăt de cerere prin care se solicită Tribunalului obligarea Comisiei la rambursarea integrală a costurilor solicitată de reclamante și, apoi, primul capăt de cerere prin care se solicită anularea deciziei atacate.

Cu privire la al doilea capăt de cerere prin care se solicită obligarea Comisiei la rambursarea integrală a costurilor solicitată de reclamante

16 Prin intermediul celui de al doilea capăt de cerere, reclamantele solicită Tribunalului obligarea Comisiei la rambursarea integrală a costurilor pe care le solicită.

17 Trebuie să se constate că printr-o astfel de cerere se urmărește în esență ca Tribunalul să pronunțe o somație împotriva Comisiei, obligând-o să le ramburseze reclamantelor toate costurile solicitate de ele.

18 Or, reiese dintr-o jurisprudență constantă că, în cadrul controlului de legalitate întemeiat pe articolul 263 TFUE, instanța Uniunii nu este competentă să pronunțe somații împotriva instituțiilor, organelor, oficiilor și agențiilor Uniunii (a se vedea Hotărârea din 14 martie 2024, D & A Pharma/Comisia și EMA, C-291/22 P, EU:C:2024:228, punctul 160 și jurisprudența citată).

19 În consecință, al doilea capăt de cerere trebuie respins pentru necompetență.

Cu privire la primul capăt de cerere având ca obiect anularea deciziei atacate

20 În susținerea cererii de anulare a deciziei atacate, reclamantele invocă patru motive întemeiate, primul, pe caracterul nelegal al refuzului Comisiei de a rambursa integral cheltuielile solicitate de acestea, motivat de caracterul disproporționat al continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles, al doilea, pe nemotivare, al treilea, pe o eroare de drept în interpretarea noțiunii de „costuri suplimentare” rezultate din simplul fapt al continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles în sensul Hotărârii din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), și pe o eroare în aprecierea faptelor care a dus la refuzul de a rambursa integral onorariile avocațiale și, al patrulea, pe o încălcare a dreptului lor la apărare.

21 Cu titlu introductiv, trebuie arătat că, în decizia atacată, deși Comisia a refuzat să le ramburseze reclamantelor onorariile avocațiale solicitate, ea a acceptat totuși să plătească toate celelalte cheltuieli a căror rambursare a fost solicitată conform unui tabel Excel comunicat de Red Bull, și anume cheltuielile de deplasare și de cazare ale angajaților și ale avocaților prezenți la Bruxelles, precum și diurnele pe care grupul a trebuit să le plătească acestor angajați (a se vedea punctul 12 de mai sus). Rezultă că decizia atacată este, cel puțin parțial, favorabilă reclamantelor.

22 În această privință trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o acțiune în anulare introdusă de o persoană fizică sau juridică nu este admisibilă decât în măsura în care aceasta din urmă are un interes să obțină anularea actului atacat. Un astfel de interes presupune ca anularea acestui act să poată avea, în sine, consecințe juridice și ca acțiunea să poată astfel aduce, prin rezultatul său, un beneficiu părții care a introdus-o. Interesul de a acționa constituie astfel condiția esențială și primordială a oricărei acțiuni în justiție (a se vedea Hotărârea din 15 iunie 2023, Shindler ș.a./Consiliul, C-501/21 P, EU:C:2023:480, punctul 63 și jurisprudența citată).

23 Întrebate în ședință cu privire la interesul lor de a acționa în ceea ce privește primul capăt de cerere, reclamantele au afirmat, într-o primă etapă, în esență că respectivul capăt de cerere trebuie interpretat în sensul că au solicitat anularea deciziei atacate numai în măsura în care Comisia refuzase să le ramburseze onorariile avocațiale solicitate înainte ca, într-o a doua etapă,

să rectifice o asemenea afirmație, precizând că ele solicitau, dimpotrivă, anularea în totalitate a deciziei atacate, inclusiv în măsura în care Comisia acceptase să le ramburseze cheltuielile, altele decât onorariile avocațiale.

24 Având în vedere împrejurările din speță, Tribunalul consideră că trebuie să invoce din oficiu problema existenței unui interes al reclamantelor de a acționa în ceea ce privește cererea lor de anulare a deciziei atacate în totalitate. Astfel, trebuie să se constate că anularea deciziei atacate, în condițiile în care Comisia a acceptat să le ramburseze reclamantelor cheltuielile, altele decât onorariile avocațiale (a se vedea punctul 21 de mai sus), nu le poate aduce acestora din urmă un beneficiu susceptibil să constituie temeiul unui interes de a acționa în sensul jurisprudenței citate la punctul 22 de mai sus.

25 Rezultă că acțiunea trebuie respinsă în parte ca inadmisibilă, în măsura în care vizează anularea deciziei atacate deoarece Comisia a acceptat să le ramburseze reclamantelor cheltuielile, altele decât onorariile avocațiale.

26 În ceea ce privește restul primului capăt de cerere, Tribunalul va examina, mai întâi, al patrulea motiv invocat de reclamante, apoi, al doilea motiv și, în sfârșit, primul și al treilea motiv.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului la apărare

27 Reclamantele invocă trei critici în susținerea celui de al patrulea motiv.

28 În primul rând, reclamantele susțin că o întreprindere este liberă să își organizeze ea însăși apărarea. Acestea amintesc că din articolul 6 alineatul (3) litera (c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, reiese că orice acuzat are dreptul să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el. Reclamantele deduc de aici că nu este de competența Comisiei să decidă cu privire la ceea ce are sau nu are nevoie o întreprindere pentru a-și formula apărarea. Acestea susțin că, din cauza continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles, au fost obligate să mandateze un al doilea cabinet de avocatură. În opinia reclamantelor, prin adoptarea unei concepții restrictive despre obligația sa de rambursare a costurilor suplimentare, Comisia ar stabili natura și întinderea mijloacelor de apărare care să fie alese de întreprinderea în cauză. Refuzând să le ramburseze onorariile avocațiale suportate ca urmare a continuării inspecției la Bruxelles, Comisia le-ar fi restrâns, așadar, libertatea de a alege mijloacele de apărare pe care ele le considerau a fi necesare și adecvate.

29 În al doilea rând, reclamantele susțin că „dreptul bugetar al Uniunii Europene” nu le este aplicabil, astfel încât Comisia nu se putea referi la acesta pentru a stabili caracterul rezonabil al cheltuielilor cu apărarea a căror rambursare o solicitau.

30 În al treilea rând, reclamantele se plâng de aplicarea de către Comisie a unor cerințe aparent disproporționate în administrarea probelor în ceea ce privește stabilirea costurilor suplimentare suportate ca urmare a continuării inspecției în birourile acesteia din Bruxelles. Astfel, pentru a dovedi că patru angajați ai Red Bull prezenți la Bruxelles cu ocazia continuării inspecției, dar care nu se deplasaseră în birourile Comisiei, participaseră efectiv la aceasta, instituția amintită a solicitat să primească declarații pe proprie răspundere, în care aceste persoane trebuiau să confirme participarea lor la inspecție. Având în vedere consecințele penale posibile în cazul unor declarații pe proprie răspundere contrare adevărului, reclamantele reproșează Comisiei că a impus un nivel probatoriu atât de ridicat.

31 Comisia contestă argumentele reclamantelor și susține că prima critică nu este întemeiată, a doua critică este inoperantă, iar a treia critică este inoperantă și inadmisibilă.

32 În ceea ce privește, în primul rând, pretinsa atingere adusă libertății reclamantelor de a-și alege mijloacele de apărare, trebuie să se constate că, în fapt, acestea din urmă nu au fost nicidecum împiedicate să își organizeze în mod liber apărarea cu ocazia continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles.

33 Astfel, din documentele prezentate de reclamante în cadrul prezentei proceduri reiese că acestea din urmă au ales să fie asistate la Bruxelles de o avocată din cadrul cabinetului austriac care le acorda în mod curent asistență, care fusese deja prezentă la inspecția efectuată în birourile reclamantelor din Fuschl am See, de unul sau de mai mulți avocați din cadrul unui al doilea cabinet, în funcție de perioada în cauză, și, în anumite zile, de mai mulți dintre angajații lor. Pe de altă parte, trebuie să se constate că, contrar susținerilor reclamantelor, acestea nu au fost nicidecum constrânse să mandateze un al doilea cabinet de avocatură să le reprezinte cu ocazia continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles. Astfel, tocmai reclamantele sunt cele care au decis să mandateze acest cabinet din motive de natură personală.

34 Rezultă din cele ce precedă că, contrar celor susținute de reclamante, ele și-au putut organiza în mod liber apărarea fără vreo imixtiune din partea Comisiei într-o astfel de organizare, ceea ce este suficient pentru a înlătura ca nefondată prima critică din cadrul celui de al patrulea motiv.

35 În ceea ce privește, în al doilea rând, pretinsa aplicare de către Comisie a „dreptului bugetar al Uniunii” în cazul reclamantelor, trebuie să se constate de la bun început că, deși acestea din urmă se referă în cererea lor introductivă la „cheltuielile pentru apărare” efectuate, această critică nu privește în realitate onorariile avocațiale a căror rambursare a fost refuzată în decizia atacată. Astfel, din corespondența dintre părți, anterioară adoptării deciziei atacate, depusă de reclamante în prezenta procedură, reiese că, deși Comisia s-a referit la „dreptul bugetar al Uniunii” sau chiar l-a aplicat, ea a făcut acest lucru numai cu privire la cheltuielile de deplasare, la cheltuielile de cazare și indemnizațiile forfetare a căror rambursare a fost acceptată, dar nu cu privire la onorariile avocațiale.

36 Rezultă că prezenta critică vizează în esență decizia atacată dat fiind că, prin intermediul ei, s-a acceptat să li se ramburseze reclamantelor cheltuielile, altele decât onorariile avocațiale, astfel încât este inadmisibilă pentru motivele expuse la punctele 21-25 de mai sus.

37 În ceea ce privește, în al treilea rând, faptul că Comisia le-ar fi impus reclamantelor cerințe disproporționate în administrarea probelor în legătură cu stabilirea costurilor efectuate, trebuie să se constate de la bun început că această critică nu privește nici onorariile avocațiale a căror rambursare a fost refuzată în decizia atacată. Astfel, declarațiile pe proprie răspundere care ar fi fost solicitate de Comisie au fost depuse pentru a dovedi că patru angajați ai Red Bull, care nu erau prezenți în birourile acestei instituții, se aflau la Bruxelles în scopul participării lor la continuarea inspecției și, prin urmare, pentru ca cheltuielile de deplasare, cheltuielile de cazare și indemnizațiile forfetare suportate de reclamante în acest temei să poată fi rambursate.

38 Rezultă că prezenta critică vizează decizia atacată dat fiind că, prin intermediul ei, s-a acceptat să li se ramburseze reclamantelor cheltuielile, altele decât onorariile avocațiale, astfel încât aceasta este inadmisibilă pentru motivele expuse la punctele 21-25 de mai sus.

39 În orice caz, trebuie să se constate că din înscrisurile depuse de reclamante în prezenta procedură reiese că tocmai ele sunt cele care au propus Comisiei să prezinte atestările în litigiu. În consecință, reclamantele nu pot reproșa Comisiei că le-a impus cerințe disproporționate în administrarea probelor. De altfel, nici faptul că Comisia a refuzat să ramburseze, pe baza unor simple facturi, cheltuielile de deplasare și de cazare ale celor patru angajați ai Red Bull care nu s-au prezentat în birourile sale și că a solicitat probe suplimentare cu privire la împrejurarea că prezența lor la Bruxelles era într-adevăr cauzată de continuarea inspecției nu este criticabilă și nu constituie o cerință de probă disproporționată, contrar celor susținute de reclamante. Rezultă că prezenta critică nu este, în orice caz, întemeiată.

40 Având în vedere considerațiile care precedă, al patrulea motiv trebuie respins în parte ca nefondat și în parte ca inadmisibil.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

41 În susținerea celui de al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea de către Comisie a obligației sale de motivare, reclamantele invocă în esență două critici.

42 În primul rând, reclamantele reproșează Comisiei că s-a referit, în decizia atacată, la corespondența purtată cu ele anterior adoptării deciziei menționate. Potrivit reclamantelor, toate considerațiile care au determinat Comisia să respingă în parte cererea lor de rambursare ar fi trebuit să fie expuse în mod clar chiar în textul deciziei atacate pentru a le permite să înțeleagă motivele care susțin concluziile deciziei, iar Tribunalului să își exercite controlul. Întrucât, în opinia lor, acest lucru nu s-a întâmplat, reclamantele susțin că Comisia a încălcat obligația de motivare prevăzută la articolul 296 TFUE.

43 În al doilea rând, reclamantele susțin că scenariul contrar utilizat de Comisie cu titlu de comparație pentru a calcula costurile suplimentare rambursabile, scenariu în care ea a pornit de la ipoteza că reclamantele ar fi recurs la avocați de o manieră continuă în cazul în care inspecția ar fi continuat mai degrabă în birourile lor decât în cele ale Comisiei din Bruxelles, este incomprehensibil și nu constituie o motivare suficientă. Pentru a stabili acest scenariu contrar, Comisia s-a întemeiat pe o frază aleasă în mod selectiv dintr-o scrisoare a reclamantelor în care ele indicaseră că, dacă inspecția ar fi continuat în birourile lor, nu ar fi recurs la avocați decât în mod punctual.

44 Reclamantele adaugă că scenariul contrar utilizat de Comisie este imprecis. Astfel, Comisia nu ar fi explicat motivele pentru care l-a ales pe acesta dintre multiplele scenarii contrare posibile și nu l-a definit în mod suficient. Comisia nu a precizat nici condițiile continuării unei astfel de inspecții, și anume durata ei, numărul de agenți alocați sau programul de lucru urmat. În lipsa indicării unor astfel de aspecte, Comisia nu ar putea fi sigură că a utilizat scenariul contrar „corect” pentru a calcula costurile suplimentare rambursabile și nu ar putea contesta scenariul contrar ales de reclamante pentru stabilirea costurilor pe care le-au suportat. În orice caz, în opinia reclamantelor, scenariul contrar utilizat de Comisie este doar ipotetic. Reclamantele susțin de asemenea că Comisia a ales scenariul contrar cel mai avantajos pentru ea.

45 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

46 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea impusă la articolul 296 al doilea paragraf TFUE trebuie să fie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să expună în mod clar și neechivoc raționamentul instituției care a emis actul, astfel încât să dea

posibilitatea persoanelor interesate să ia cunoștință de justificările măsurii luate, iar instanței competente să își exercite controlul. Cerința motivării trebuie apreciată în funcție de împrejurările cauzei, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul de a primi explicații pe care îl pot avea destinatarii actului sau alte persoane vizate în mod direct și individual de acesta. Nu este obligatoriu ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, având în vedere că problema dacă motivarea unui act respectă condițiile impuse la articolul 296 al doilea paragraf TFUE trebuie să fie apreciată nu numai prin prisma modului de redactare, ci și în raport cu contextul său, precum și cu ansamblul normelor juridice care guvernează materia respectivă (a se vedea Hotărârea din 23 ianuarie 2025, Neos/Ryanair și Comisia, C-490/23 P, EU:C:2025:32, punctul 34 și jurisprudența citată).

47 Trebuie amintit de asemenea că obligația de motivare a deciziilor constituie o normă fundamentală de procedură care trebuie diferențiată de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă ținând de legalitatea pe fond a actului în litigiu (Hotărârea din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punctul 67, și Hotărârea din 7 martie 2002, Italia/Comisia, C-310/99, EU:C:2002:143, punctul 48). Astfel, motivarea unei decizii constă în exprimarea formală a motivelor pe care se întemeiază această decizie. Dacă aceste motive sunt viciate de erori, ele afectează legalitatea pe fond a deciziei, dar nu motivarea acesteia, care poate fi suficientă chiar dacă cuprinde motive eronate (Hotărârea din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punctul 181).

48 În speță, din decizia atacată reiese că, prin intermediul acestui act, Comisia s-a pronunțat cu privire la cererea reclamantelor având ca obiect rambursarea costurilor suplimentare suportate de acestea ca urmare a continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles.

49 Mai precis, trebuie să se constate că, în partea introductivă a deciziei atacate, Comisia amintește practica sa conform căreia, astfel cum a arătat deja în corespondența sa anterioară cu reclamantele, ea rambursează costurile suplimentare suportate de întreprinderea inspectată rezultate din simplul fapt al continuării inspecției în birourile sale. Comisia explică de asemenea în decizie că nu rambursează deci costurile pe care o astfel de întreprindere le-ar fi suportat oricum dacă inspecția ar fi continuat în birourile proprii și indică faptul că apreciază că aceasta este situația în ceea ce privește onorariile avocațiale.

50 Aplicând aceste principii în cazul cererii de rambursare formulate de reclamante, Comisia explică în continuare, la punctul 1 din decizia atacată, intitulat „[O]norarii avocațiale", că a decis să nu ramburseze onorariile avocațiale a căror rambursare integrală a fost solicitată de Red Bull pentru următoarele două motive: în primul rând, întrucât Red Bull era asistată într-o manieră continuă de avocați cu ocazia inspecției efectuate în birourile sale în martie 2023, astfel încât onorariile avocațiale nu erau costuri suplimentare imputabile continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles, și, în al doilea rând, întrucât Red Bull a admis în corespondența sa anterioară că, dacă inspecția ar fi continuat în birourile sale, ar fi recurs la avocați.

51 În ceea ce privește celelalte costuri, Comisia arată, la punctul 2 din decizia atacată, intitulat „[A]lte costuri", că acceptă să ramburseze cheltuielile solicitate de reclamante, astfel cum s-a convenit în corespondența purtată cu acestea din urmă.

52 Decizia atacată cuprinde în cele din urmă, la punctul 3, intitulat „[R]ezumat”, un tabel recapitulativ al diferitelor costuri a căror rambursare a fost solicitată de reclamante, în care este indicat, în dreptul fiecăreia dintre cele patru categorii de cheltuieli, și anume cheltuielile de deplasare, cheltuielile de cazare, diurnele și onorariile avocațiale, cuantumul pe care Comisia acceptă să îl ramburseze.

53 Rezultă că decizia atacată menționează în mod clar, detaliat și neechivoc raționamentul Comisiei pentru a permite reclamantelor să ia cunoștință de motivele măsurii luate, iar Tribunalului să își exercite controlul în sensul jurisprudenței citate la punctul 46 de mai sus, astfel încât ea este suficient motivată și, în mod implicit, conformă cu cerințele prevăzute la articolul 296 al doilea paragraf TFUE.

54 În plus, trebuie să se constate că din prezenta acțiune rezultă că reclamantele au fost în măsură să conteste temeinicia deciziei atacate și în special refuzul de a li se rambursa integral onorariile avocațiale solicitate, ceea ce demonstrează că ele au putut înțelege motivele care stau la baza concluziilor formulate de Comisie în decizia atacată, chiar dacă nu sunt de acord cu aceste motive.

55 Niciun alt argument invocat de reclamante nu poate repune în discuție caracterul suficient al motivării deciziei atacate.

56 În ceea ce privește, în primul rând, critica întemeiată pe referirile făcute de Comisie în decizia atacată la corespondența anterioară adoptării deciziei, trebuie să se constate că, contrar susținerilor reclamantelor, toate considerațiile care au determinat Comisia să respingă parțial cererea lor de rambursare sunt expuse în mod clar chiar în textul deciziei atacate, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 49 și 50 de mai sus.

57 În plus, schimbul de corespondență cu reclamantele înainte de a fi adoptată decizia atacată constituie contextul în care se înscrie decizia. Conform jurisprudenței citate la punctul 46 de mai sus, aceasta poate fi luată în considerare pentru a stabili dacă, în speță, Comisia și-a respectat obligația de motivare.

58 În consecință, reclamantele nu pot reproșa Comisiei că s-a referit, în decizia atacată, la schimbul anterior de corespondență cu ele.

59 În ceea ce privește, în al doilea rând, critica întemeiată pe caracterul pretins incomprehensibil și insuficient motivat al scenariului contrar utilizat de Comisie cu titlu de comparație pentru a calcula costurile suplimentare rambursabile, trebuie să se constate că din decizia atacată reiese că descrierea acestui scenariu contrar corespunde ipotezei în care inspecția ar fi continuat în birourile reclamantelor.

60 Astfel, în decizia atacată, Comisia explică faptul că a decis să ramburseze reclamantelor costurile rezultate din simplul fapt al continuării inspecției în birourile sale din Bruxelles, cu excluderea costurilor pe care acestea le-ar fi suportat oricum dacă inspecția ar fi continuat în propriile birouri. În ceea ce privește onorariile avocațiale, Comisia precizează că acestea nu constituie astfel de costuri suplimentare, întrucât ar fi fost oricum suportate dacă inspecția ar fi continuat în birourile reclamantelor.

61 Rezultă că, contrar susținerilor reclamantelor, acest scenariu contrar este descris în decizia atacată suficient de comprehensibil și de motivat.

62 În această privință, trebuie de asemenea arătat că un astfel de scenariu contrar este, prin definiție, unul ipotetic, lucru pe care chiar reclamantele îl recunosc, întrucât, în realitate, inspecția a continuat în birourile Comisiei din Bruxelles. În consecință, nu s-ar putea cere Comisiei să definească scenariul contrar „corect” sau să dea mai multe detalii concrete în decizia atacată cu privire la acest scenariu.

63 În sfârșit, trebuie să se constate că problema de a ști care ar fi scenariul contrar cel mai plauzibil sau cel mai „corect” ține de temeinicia deciziei atacate și este, așadar, inoperantă în cadrul unui motiv întemeiat pe nemotivare, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 47 de mai sus. În consecință, argumentele reclamantelor având ca obiect demonstrarea faptului că ele ar fi putut asigura complet la nivel intern monitorizarea inspecției dacă aceasta ar fi continuat în birourile lor sau că scenariul contrar utilizat de Comisie ar fi eronat sau ar fi cel mai avantajos pentru această instituție sunt inoperante în cadrul prezentului motiv, întrucât privesc temeinicia, iar nu motivarea deciziei atacate.

64 Având în vedere considerațiile care precedă, al doilea motiv trebuie respins, fără a fi necesară adoptarea măsurii de organizare a procedurii solicitate de reclamante, întemeiată pe articolul 89 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe caracterul nelegal al refuzului de a rambursa costurile suplimentare din cauza caracterului disproporționat al continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles

65 Reclamantele susțin că, prin faptul că a decis să continue inspecția în birourile sale din Bruxelles, Comisia a încălcat principiul proporționalității consacrat la articolul 5 alineatul (4) TUE. Astfel, în opinia reclamantelor, continuarea inspecției la Bruxelles nici nu a contribuit la eficacitatea inspecției, nici nu a permis evitarea unei ingerințe excesive în funcționarea Red Bull. În plus, o astfel de continuare a avut o durată excesivă și a devenit necesară doar pentru că Comisia a solicitat date în bloc, fără nicio examinare prealabilă a pertinenței lor și fără o triere prealabilă, pentru un volum total disproporționat de 16,6 de teraocteți. Potrivit reclamantelor, continuarea inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles era disproporționată în sine și a generat costurile ridicate a căror rambursare reclamantele o solicită. Reclamantele deduc de aici că refuzul Comisiei de a rambursa integral costurile solicitate este, din acest motiv, nelegal.

66 Comisia contestă argumentele reclamantelor și invocă inadmisibilitatea primului motiv.

67 În această privință, este necesar să se amintească faptul că, potrivit unei jurisprudențe constante, principiul proporționalității impune ca actele instituțiilor Uniunii să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru atingerea scopului urmărit, știut fiind că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare și că inconvenientele cauzate nu trebuie să fie disproporționate în raport cu scopurile vizate (Hotărârea din 8 martie 2007, France Télécom/Comisia, T-339/04, EU:T:2007:80, punctul 117, și Hotărârea din 25 noiembrie 2014, Orange/Comisia, T-402/13, EU:T:2014:991, punctul 22).

68 În speță, trebuie să se constate că argumentele dezvoltate de reclamante în susținerea primului motiv sunt îndreptate împotriva deciziei Comisiei de a continua inspecția în birourile sale, iar nu împotriva deciziei atacate în cadrul prezentei proceduri.

69 Astfel, deși reclamantele se plâng de caracterul disproporționat, în opinia lor, al continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles, acestea nu explică deloc prin ce anume decizia atacată însăși ar fi disproporționată. Cu alte cuvinte, cu toate că primul motiv se întemeiază pe o pretinsă încălcare a principiului proporționalității, argumentele invocate în această privință de reclamante nu urmăresc să demonstreze că decizia atacată ar depăși limitele a ceea ce era adecvat și necesar pentru atingerea scopului urmărit prin adoptarea deciziei, și anume stabilirea costurilor suplimentare rezultate din simplul fapt al continuării inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles, a căror rambursare de către aceasta din urmă s-ar justifica din acest motiv.

70 În consecință, primul motiv trebuie respins ca inoperant, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea sa, contestată de Comisie, sau cu privire la adoptarea, în temeiul articolului 89 alineatul (3) litera (d) din Regulamentul de procedură, a măsurii de organizare a procedurii solicitate de reclamante.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe o eroare de drept în interpretarea noțiunii de „costuri suplimentare” în sensul Hotărârii din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P), și pe o eroare de apreciere

71 Al treilea motiv este întemeiat în esență pe o eroare de drept pe care ar fi săvârșit-o Comisia în interpretarea noțiunii de „costuri suplimentare” în sensul punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), și pe o eroare de apreciere care a determinat această instituție să refuze rambursarea integrală a onorariilor avocațiale solicitată de reclamante.

72 În ceea ce privește eroarea de drept invocată, reclamantele susțin că poziția Comisiei potrivit căreia onorariile avocațiale nu constituie, în principiu, „costuri suplimentare” în sensul punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), pentru motivul că acestea ar fi fost efectuate și în cazul în care inspecția ar fi continuat în birourile reclamantelor, ar fi nefondată. O astfel de interpretare a noțiunii de „costuri suplimentare” ar fi prea restrictivă și ar fi contrară hotărârii sus-menționate.

73 În ceea ce privește eroarea de apreciere invocată, reclamantele explică faptul că continuarea inspecției în birourile Comisiei a atras pentru ele dificultăți considerabile, dat fiind că nu dispun de un sediu la Bruxelles și că nu au putut trimite personalul lor cheie timp îndelungat. Având în vedere aceste dificultăți, reclamantele au fost obligate să mandateze, pe lângă cabinetul austriac care le asistă în mod obișnuit, și un cabinet de avocatură suplimentar care dispune de un birou la fața locului. Recurgerea la acești avocați suplimentari a generat cheltuieli suplimentare care ar fi putut fi evitate dacă inspecția ar fi continuat în birourile reclamantelor, întrucât, în această situație, o astfel de inspecție nu ar fi durat atât timp. În opinia reclamantelor, onorariile facturate de acești avocați constituie deci în totalitate „costuri suplimentare”.

74 Reclamantele susțin în fapt că, dacă inspecția ar fi continuat în birourile lor, ele ar fi dispus de personalul multilingv necesar pentru a asigura desfășurarea inspecției, suficient de specializat în domeniul juridic, pe care, în schimb, nu l-au putut mobiliza la Bruxelles. Acest personal ar fi putut fi alocat să participe la continuarea inspecției potrivit unui sistem de rotație, astfel încât reclamantele ar fi putut asigura pe deplin în interiorul companiei continuarea inspecției și nu ar mai fi avut nevoie să apeleze la avocați decât în mod punctual.

75 În sfârșit, reclamantele adaugă, cu titlu subsidiar, că, dacă argumentația lor nu ar fi admisibilă, ar trebui să se aibă în orice caz în vedere că costurile suportate pentru mandatarea celui de al doilea cabinet de avocatură constituie „costuri suplimentare”, întrucât acesta nu ar fi fost implicat dacă inspecția ar fi continuat în birourile lor.

76 Comisia contestă argumentele reclamantelor.

77 În această privință, reiese din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), că posibilitatea Comisiei de a continua, în birourile sale din Bruxelles, controlul registrelor și al altor documente privind activitatea unei întreprinderi, în temeiul articolului 20 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 1/2003, depinde de constatarea că o asemenea continuare nu duce la o încălcare a dreptului la apărare și nu constituie o ingerință suplimentară în drepturile întreprinderilor vizate în raport cu cea care este inerentă realizării unei inspecții în birourile acestora. Or, o astfel de atingere ar trebui să se constate în cazul în care continuarea acestui control în birourile Comisiei din Bruxelles ar implica costuri suplimentare pentru întreprinderea care face obiectul inspecției, rezultate din simplul fapt al acestei continuări. Rezultă că, în situația în care continuarea inspecției poate ocaziona asemenea costuri suplimentare, Comisia nu o poate face decât dacă acceptă să ramburseze aceste costuri atunci când îi este prezentată o cerere motivată corespunzător în acest sens de către întreprinderea vizată.

78 În speță, problema care se ridică este dacă, prin refuzul de a le rambursa reclamantelor totalitatea onorariilor avocațiale suportate de acestea din urmă pentru prestațiile efectuate în legătură cu inspecția continuată în birourile Comisiei din Bruxelles, Comisia a săvârșit o eroare de drept sau o eroare de apreciere, astfel cum susțin reclamantele.

79 În ceea ce privește eroarea de drept invocată, trebuie amintit că, în decizia atacată interpretată în lumina schimbului anterior de corespondență cu reclamantele, Comisia a interpretat noțiunea de „costuri suplimentare” potrivit punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), în sensul că nu include, în principiu, onorariile avocațiale legate de continuarea inspecției în birourile sale, întrucât este vorba, în opinia sa, despre costuri pe care întreprinderea în cauză le-ar fi suportat oricum dacă inspecția ar fi continuat în birourile sale.

80 În această privință, reiese din cuprinsul punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571) (a se vedea punctul 77 de mai sus), că trebuie îndeplinite două criterii pentru ca anumite costuri să poată fi calificate drept „costuri suplimentare rezultate din simplul fapt al [continuării unei inspecții în birourile Comisiei din Bruxelles]”.

81 În primul rând, trebuie deci verificat dacă costurile a căror rambursare este solicitată de reclamante pot fi calificate drept „suplimentare” în lumina acestei jurisprudențe.

82 Din utilizarea adjectivului „suplimentar” trebuie dedus că costurile vizate sunt cele care constituie un supliment în raport cu criteriul de referință anterior, circumstanțial și factual, reprezentat de inspecție astfel cum a avut loc în birourile întreprinderii în cauză. În consecință, este necesar să fie vorba despre costuri care se adaugă celor care ar fi fost suportate într-o situație de inspecție în birourile întreprinderii în cauză.

83 În plus, contrar celor susținute de recurente, Curtea nu ar fi utilizat adjectivul „suplimentar” la punctul 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), care înseamnă că se referă la alte costuri decât cele pe care întreprinderea le-ar fi suportat în cazul în care inspecția ar fi continuat în birourile sale, dacă intenția Curții era să facă referire la toate costurile suportate de întreprinderea pe care Comisia ar trebui să le ramburseze ca urmare a deciziei de a continua inspecția în birourile sale.

84 Trebuie să se observe de asemenea că adjectivul „suplimentar” utilizat de Curte nu impune dovedirea unui caracter disproporționat sau excesiv al costurilor suportate, ci numai caracterul suplimentar al unor astfel de costuri în raport cu cele care ar fi fost suportate dacă inspecția ar fi continuat în birourile întreprinderii în cauză.

85 În al doilea rând, trebuie să se verifice dacă costurile a căror rambursare o solicită reclamantele pot fi calificate, tot în lumina Hotărârii din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), drept costuri „rezultate din simplul fapt” al continuării inspecției în birourile Comisiei.

86 Din utilizarea expresiei „rezultate din simplul fapt” de la punctul 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), trebuie să se deducă că se impune o legătură de cauzalitate exclusivă între, pe de o parte, costurile avute în vedere și, pe de altă parte, continuarea inspecției în birourile Comisiei, ceea ce reclamantele recunosc de altfel în replică.

87 Rezultă că costurile vizate sunt cele care sunt suportate numai ca urmare a continuării inspecției în birourile Comisiei, cu consecința excluderii costurilor care ar fi fost oricum efectuate dacă inspecția ar fi continuat în birourile întreprinderii în cauză.

88 În ceea ce privește în special onorariile avocațiale, din cele de mai sus rezultă că numai onorariile „suplimentare”, care nu ar fi fost suportate în cazul unei inspecții în birourile întreprinderii în cauză și legate exclusiv de continuarea inspecției în birourile Comisiei, pot fi considerate „costuri suplimentare” în sensul punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

89 În această privință, este necesar să se constate că alegerea de a face apel la avocați cu ocazia unei inspecții efectuate de Comisie în temeiul articolului 20 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1/2003 ține de strategia de apărare a întreprinderii în cauză, din moment ce dispoziția menționată nu impune ca ea să fie asistată de avocați (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 septembrie 2012, Koninklijke Wegenbouw Stevin/Comisia, T-357/06, EU:T:2012:488, punctul 226). Rezultă că, în cazul în care întreprinderea în cauză decide să mandateze avocați pentru a o asista în cursul unei astfel de inspecții, faptul că inspecția continuă în birourile Comisiei nu schimbă cu nimic costurile referitoare la onorariile avocațiale. Astfel, pentru o asemenea întreprindere, care decisese să fie asistată de avocați cu ocazia unei asemenea inspecții, în cazul în care Comisia stabilește să continue inspecția în birourile sale, onorariile avocațiale pe care le implică această continuare nu constituie, în general, costuri suplimentare, din moment ce serviciile care trebuie efectuate de avocați sunt în principiu aceleași, independent de locul inspecției. Întrucât aceste prestații ar fi fost furnizate și în cazul în care inspecția ar fi continuat în birourile întreprinderii în cauză, onorariile avocațiale aferente nu prezintă, în principiu, o legătură de cauzalitate exclusivă cu continuarea acestei inspecții în birourile Comisiei.

90 În speță, din moment ce reclamantele au ales să fie asistate de avocați cu ocazia inspecției efectuate în birourile lor, nu s-a stabilit că există o legătură de cauzalitate exclusivă între continuarea inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles și onorariile avocaților care le-au asistat pe parcursul acestei inspecții.

91 În consecință, având în vedere strategia de apărare instituită de reclamante, interpretarea dată de Comisie noțiunii de „costuri suplimentare” în sensul că sunt excluse, în principiu, onorariile avocațiale facturate pentru prestațiile suportate cu ocazia continuării unei inspecții în birourile sale, întrucât acestea ar fi fost efectuate și în cazul în care inspecția ar fi continuat în birourile reclamantelor, nu este nici lipsită de temei, nici contrară Hotărârii din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), în opoziție cu ceea ce au susținut reclamantele.

92 Pe de altă parte, trebuie să se constate că, contrar celor susținute de reclamante, interpretarea dată de Comisie noțiunii de „costuri suplimentare” nu este nici restrictivă, în special în raport cu Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571).

93 Astfel, din decizia atacată, interpretată în lumina corespondenței schimbate cu reclamantele, reiese că Comisia nu exclude în mod categoric posibilitatea ca anumite onorarii avocațiale să fie considerate „costuri suplimentare”. Comisia impune doar ca întreprinderea în cauză să demonstreze că prestațiile avocațiale acoperite prin onorariile a căror rambursare o solicită întreprinderea să nu fi fost furnizate în cazul în care inspecția ar fi continuat în birourile acestei întreprinderi, ceea ce nu este deloc excesiv. Astfel, din cuprinsul punctului 90 din Hotărârea din 16 iulie 2020, Nexans France și Nexans/Comisia (C-606/18 P, EU:C:2020:571), reiese că Comisia rambursează costurile suplimentare atunci când întreprinderea în cauză îi prezintă o cerere „motivată corespunzător” în acest sens.

94 Rezultă din cele ce precedă că reclamantele nu au reușit să demonstreze că interpretarea din decizia atacată dată de Comisie noțiunii de „costuri suplimentare” constituia o eroare de drept.

95 În ceea ce privește eroarea de apreciere invocată, trebuie arătat de la bun început că reclamantele au solicitat Comisiei, în procedura care a precedat adoptarea deciziei atacate, doar rambursarea integrală a onorariilor avocațiale ocazionate de continuarea inspecției în birourile acestei instituții, întemeindu-se pe scenariul unei monitorizări depline în intern a inspecției, dacă aceasta ar fi continuat în birourile lor, de către personalul lor multilingv suficient de specializat în domeniul juridic. Întrucât, în acest scenariu, niciun onorariu avocațial nu ar fi fost necesar a fi suportat, potrivit reclamantelor, grație acestei monitorizări depline interne, ele susțin că onorariile avocațiale legate de continuarea inspecției în birourile Comisiei din Bruxelles constituie în totalitatea lor „costuri suplimentare” pe care aceasta trebuie să le ramburseze.

96 În această privință, mai întâi, trebuie să se constate că scenariul monitorizării depline interne a inspecției nu corespunde desfășurării inspecției în birourile reclamantelor, la care acestea au fost supuse în martie 2023 când, atât la Fuschl am See, cât și la Amsterdam și Paris au fost asistate în mod continuu de avocați. În acest context, astfel cum arată în mod întemeiat Comisia, reclamantele nu au demonstrat în mod valabil că, după ce au fost asistate de avocați pe parcursul întregii inspecții desfășurate în birourile lor, ar fi fost în măsură să se organizeze astfel încât să poată asigura pe deplin în intern monitorizarea inspecției dacă aceasta ar fi continuat în birourile lor.

97 În continuare, deși reclamantele susțin că angajații lor ar fi fost în măsură să asigure în mod autonom monitorizarea inspecției dacă aceasta ar fi continuat în birourile lor, ele nu explică în niciun fel motivul pentru care nu au recurs la acești angajați pentru a monitoriza efectiv inspecția în birourile Comisiei din Bruxelles, fie cu prezență fizică, fie la distanță, în special prin aplicarea unui sistem de rotație. Or, trebuie să se constate că, deși anumiți angajați ai reclamantelor au fost prezenți la Bruxelles, aceștia nici măcar nu s-au deplasat în birourile Comisiei. Acest fapt tinde să confirme poziția Comisiei că o monitorizare deplină în intern a inspecției nu era plauzibilă, astfel încât reclamantele ar fi solicitat prezența unor avocați dacă această inspecție ar fi continuat în birourile lor.

98 În sfârșit, mai trebuie arătat că reclamantele însele au admis în mai multe rânduri, atât în corespondența purtată cu Comisia anterior adoptării deciziei atacate, cât și în cadrul prezentei proceduri, că ar fi recurs, cel puțin punctual, la avocați dacă inspecția ar fi continuat în birourile lor. Prin urmare, reclamantele nu pot pretinde, fără a se contrazice, că ar fi asigurat pe deplin în intern monitorizarea inspecției, renunțând complet la asistența din partea avocaților dacă inspecția ar fi continuat la fața locului.

99 În consecință, fără a săvârși o eroare de apreciere, Comisia a considerat în decizia atacată interpretată în lumina schimbului anterior de corespondență cu reclamantele că nu era plauzibilă și a respins premisa monitorizării depline în intern a inspecției dacă aceasta ar fi continuat în birourile reclamantelor, pe care se întemeiază acestea din urmă pentru a solicita rambursarea integrală a onorariilor avocațiale legate de continuarea inspecției în birourile Comisiei. De altfel, trebuie să se observe că Comisia nu a pretins niciodată că gradul de asistență din partea avocaților ar fi avut aceeași amploare pe tot parcursul inspecției dacă aceasta ar fi continuat în birourile reclamantelor. Comisia a considerat pur și simplu în mod întemeiat că, într-o asemenea situație, reclamantele ar fi continuat, cel puțin într-o anumită măsură, să fie asistate de avocați.

100 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul formulat cu titlu subsidiar de reclamante, potrivit căruia costurile suportate ca urmare a mandatului acordat celui de al doilea cabinet de avocatură ar trebui să fie cel puțin considerate „costuri suplimentare”, se impune a se constata că, în procedura care a precedat adoptarea deciziei atacate, reclamantele nu au încercat niciodată să demonstreze că numai anumite onorarii avocațiale erau rambursabile și nu au solicitat niciodată rambursarea parțială a unor astfel de onorarii. Aceasta, deși Comisia le solicitase în mod expres prin scrisoare, pentru a aprecia dacă onorariile avocațiale a căror rambursare era solicitată puteau fi considerate parțial „costuri suplimentare”, să furnizeze „o descriere completă a onorariilor avocațiale, inclusiv numele avocaților, orele prestate, tariful orar aplicabil, o descriere a consultanței furnizate și o motivare potrivit căreia aceste sfaturi au fost furnizate numai în scopul continuării inspecției, iar nu pentru fiecare inspecție efectuată la fața locului”. Reclamantele, care și-au menținut întotdeauna poziția privind doar rambursarea integrală a onorariilor avocațiale solicitate, nu au furnizat niciodată Comisiei o astfel de descriere.

101 În aceste condiții, nu se poate reproșa Comisiei că nu le-a acordat reclamantelor, în decizia atacată, o rambursare parțială a onorariilor avocațiale plătite, cum sunt cele efectuate pentru a mandata un al doilea cabinet de avocatură care dispune de un sediu la Bruxelles.

102 De altfel, trebuie arătat că, în prezenta procedură, ca răspuns la întrebările atât scrise, cât și orale ale Tribunalului, reclamantele au confirmat în mod expres că au solicitat numai rambursarea integrală a onorariilor avocațiale solicitate Comisiei și nu puteau fi mulțumite cu o rambursare parțială a acestora.

103 Rezultă din ceea ce precedă că argumentul invocat cu titlu subsidiar de reclamante, în cadrul căruia acestea din urmă pretind că unele dintre onorariile avocațiale pe care le-au efectuat ar trebui cel puțin considerate „costuri suplimentare”, trebuie considerat nefondat și înlăturat, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea sa, contestată de Comisie.

104 Având în vedere considerațiile care precedă, se impune respingerea celui de al treilea motiv, precum și a acțiunii în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

105 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantele au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi care judecă în complet de cinci judecători)

declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Red Bull GmbH, Red Bull France SASU și Red Bull Nederland BV la plata cheltuielilor de judecată.**

Buttigieg Schwarcz Kancheva

Tichy-Fisslberger Bestagno

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 aprilie 2026.

Semnături